

[Bøhnke]

Fru Else Theill Sørensen må endelig ikke drage konklusioner på baggrund af det, jeg sagde i sidste runde, for det, der stadig væk står fast, er altså side 5 i redegørelse nr. R 15: »... fortsat anvendelse af almindelige energiafgifter«, sammen med miljøafgifterne. Det ord »fortsat« kan jeg ikke lide. Jeg er bange for, det betyder, at man både kommer til at betale energiafgifter og miljøafgifter. Jeg håber ikke, jeg får ret, men jeg er bange for, at jeg får ret.

Så synes jeg, det er kedeligt, at både Venstres og De Konservatives ordførere altså må gå herop og erkende, at bortset fra en embedsmandsrapport, den røde redegørelse, hvis konklusioner man ikke er enig i, har regeringen ikke rigtig noget at byde på i det meget vigtige spørgsmål om en afløser for energiafgifterne, for man erkender, at energiafgifterne ikke kan fortsætte i EF's indre marked.

Men de overvejelser må snart bringes til ende, for den 1. januar 1993 nærmer sig med meget hastige skridt, og da kan det ikke nytte noget, at man forventer, at det løser sig af sig selv, for nødvendighedens love og den måde, det på den måde bliver løst på, er ikke altid det, der er det mest hensigtsmæssige. Det er rart med lidt planlægning en gang imellem.

Riishøj (SF):

Denne EF-debat kan være interessant nok. Nu er der jo nok ikke mange, der præcis ved, hvad der sker efter 1992, specielt ikke efter en tysk genforening, og hvad det medfører med hensyn til tempoet i afgiftsharmoniseringen, men det er da en fantastisk påstand, hr. Duetoft kommer med.

Det er vel sådan, når man handler i internationale forsamlinger, at så slås man for en bestemt sag, en bestemt politik i de enkelte lande, så forhandler man, og så ser man, om man kan nå frem til en løsning. I denne sag er der en mulighed for at påkalde sig en miljøklausul – det må man gå ud fra, sådan er de bestemmelser, der er i EF – men det, man føler bag det hele i det, hr. Duetoft siger, er jo, at han vil have energiafgifterne ned, bilafgifterne ned. Han vil vist også have alle mulige andre ting ned. De offentlige udgifter vil hr. Duetoft ikke have ned, og det vil sige, at så må man forhøje nogle andre skatter. Så bag det hele ligger der et eller andet bestemt politisk syn – at EF kan bruges til at fremme CD's politiske synspunkter.

Det kan godt være, at hr. Duetoft kommer til at tage lidt fejl dér, for der er i øjeblikket, som det er blevet nævnt, nogle interessante debatter i gang specielt i Tyskland i forbindelse med tysk genforening, hvor der i hvert fald hos SPD og hos De Grønne, som kan få et flertal, er tanker om drastiske forhøjelser af energiafgifterne, simpelt hen fordi man ikke kan udbygge atomkraften mere og kulminerne er ved at være udtømte. Det kan være, at hr. Duetoft får et helt andet syn på EF, når man får afgifter, der kommer helt op på det danske niveau eller måske endnu højere. Dette er en politisk kamp, og hr. Duetoft og SF har jo ganske modsatrettede synspunkter med hensyn til energiafgifternes højde.

Men hr. Duetoft får et finansieringsproblem, for hr. Duetofts parti har et syn på de offentlige udgifter, som ikke rigtig er Fremskridtspartiets med hensyn til besparelser, og så er der jo et deficit, som det hedder så fint, på adskillige milliarder kroner, som skal dækkes ind, og man har ikke rigtig set, hvordan det skal gøres.

Hvad angår energihandlingsplanen, går SF's indvendinger ud på, at der er nogle ting, vi ikke rigtig ved endnu. Fortolkningen om målsætningerne vedrørende udledningen synes vi lyder fornuftig, og aftalen om gassen er en fornuftig aftale. Men hvis man vil opfylde en handlingsplan og ikke kender indholdet af energiafgiftssystemet, og hvis man heller ikke vil gribe ind over for tariffene, så lyder det mærkeligt, at man ikke fra Folketingets side skal tage en beslutning med hensyn til principperne for tariffene: om det skal være forbrugsafhængige tariffer eller progressive tariffer. Hvis man ikke kan tage beslutninger på dette område, kan man jo ikke opfylde målsætningerne.

Hvis det er sådan, at man får kvantumsrabatter, får belønning prismæssigt for at bruge mere energi, er det svært at opnå en nedbringelse af energiforbruget. Så jeg går ud fra, at bemærkningerne om tariffene ikke skal forstås sådan, at man ikke i Folketinget kan vedtage nogle principper for, hvordan tariffene skal være, om de skal være afhængige af forbruget, eller om de skal være progressive eller degressive, som det hedder. Man kan diskutere størrelsen af dem, men principperne for, hvordan de skal udformes, må da være en beslutning, for ellers kan målene ikke opfyldes.